

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 349/2017-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti maloletej [REDAKOVANÉ], zastúpenej zákonnou zástupkyňou – matkou [REDAKOVANÉ], obe bytom [REDAKOVANÉ], právne zastúpené advokátskou kanceláriou AK JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o., Škultétyho 472/10, Martin, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Silvia Tatarková, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 12 P 315/2012 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo maloletej [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 12 P 315/2012 porušené boli.

2. Okresnému súdu Martin prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 P 315/2012 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Maloletej [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Martin povinný vyplatiť do rúk jej zákonnej zástupkyne – matky [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Martin je povinný uhradiť maloletej [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jej právnej zástupkyne AK JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o., Škultétyho 472/10, Martin, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 349/2017-20 zo 16. mája 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť maloletej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 P 315/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že matka sťažovateľky podala 29. októbra 2012 okresnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia (v súčasnosti neodkladné opatrenie, pozn.) vo veci výkonu rodičovských práv a povinností k sťažovateľke, pričom okresný súd následne začal vo veci ako takej konať z úradnej povinnosti.

3. Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené.

4. Okrem toho, že sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň požadovala prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon žiadala priznanie finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a úhradu trov konania.

5. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 426/17 doručeným ústavnému súdu 8. júna 2017, v ktorom okrem uvedenia procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania konštatoval:

„Konečné zodpovedanie otázky, či došlo k zbytočným prietahom a tým k porušeniu práv sťažovateľov na spravodlivý a rýchly proces ponechávame na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci pri zohľadňovaní povahy konania, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd vo veci postupoval.

Sudcovia Okresného súdu Martin sú dlhodobo značne pracovne vyťažení a v dôsledku toho nie sú schopní konať všetky potrebné úkony urýchlene tak, ako by to zodpovedalo potrebám každého jednotlivého konania a najmä záujmom účastníkov na čo možnom najrýchlejšom rozhodnutí vo veci.“

6. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti bolo aj vyjadrenie zákonného sudcu, ktorý uviedol:

„Vec mi bola pridelená dňa 27.02.2013. Dĺžka konania je ovplyvnená tým, že otcom dieťaťa je cudzinec a je potrebné každé rozhodnutie preložiť do cudzieho jazyka a preložiť otcovi dieťaťa. Ďalej bolo potrebné zosúladiť toto konanie s konaním tunajšieho súdu sp.zn. 22P 120/2012. Jedná sa o rozvod a úpravu styku k maloletému dieťaťu.“

7. K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala prostredníctvom právnej zástupkyne stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 22. júna 2017. Matka maloletej sťažovateľky konkrétne uviedla:

„Pre mňa toto nie je postačujúce a súd svojim nekonaním má na pleciach to, že dieťa 5 ROKOV dostáva minimálne výživné, čo sa môže zmeniť len na pojednávaní a tiež neprešetruje situáciu ohľadne stretávania, čím je dieťa de facto vystavované stresom, čo sa odzrkadlilo na jej zdravotnom stave, ktorý ma TRVALE POŠKODENÝ, nakoľko jej bola oficiálne diagnostikovaná celiakia tretieho typu. Stres, ktorý [REDAKOVANÉ] zažívala z dôvodu nekonania súdu prispel k prepuknutiu ochorenia. Aj doktorka nám to povedala, že to bol spúšťač toho.“

Právna zástupkyňa sťažovateľky uviedla: *„zotrvávam na všetkých skutočnostiach, ako aj skutkových a právnych tvrdeniach tak, ako boli uvedené v podanej Ústavnej sťažnosti, na základe čoho zastávam názor, že ústavné práva môjho klienta boli jednoznačne porušené.“*

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

9. Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 12 P 315/2012 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

- 29. október 2012 – okresnému súdu bol doručený návrh na vykonanie neodkladného opatrenia (pôvodne predbežného opatrenia) matky sťažovateľky vo veci výkonu rodičovských práv a povinností k sťažovateľke,

- 21. november 2012 – okresný súd uznesením ustanovil sťažovateľke kolízneho opatrovníka – Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, odbor sociálnych vecí a rodiny Martin, ďalším uznesením nariadil neodkladné opatrenie (pôvodne predbežné opatrenie) a zveril sťažovateľku do osobnej starostlivosti matky, napokon uznesením z úradnej povinnosti začal konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností proti sťažovateľke,

- 23. november 2012 – okresný súd uznesením ustanovil prekladateľa z arabského jazyka, ktorý predložil 12. februára 2013 okresnému súdu požadované preklady v arabskom jazyku, pričom okresný súd uznesením z 5. marca 2013 prekladateľovi priznal úhradu odmeny za predmetné preklady listín,

- 15. marec 2013 – na základe dodatku č. 3 k rozvrhu práce na rok 2013 bola vec pridelená novému zákonnému sudcovi,

- 27. máj 2013 – okresný súd uznesením uložil otcovi sťažovateľky povinnosť platiť výživné v sume 30 % zo sumy životného minima, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. júla 2013,

- 30. máj 2013 – okresný súd uznesením ustanovil prekladateľa z jazyka anglického a uložil mu vykonať prekladateľské úkony v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia,

- 5. jún 2013 – okresný súd uznesením zamietol návrh matky zo 6. mája 2013 doplneného podaním z 29. mája 2013 na vydanie predbežného opatrenia, pričom uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 22. júna 2013,

- 28. jún 2013 – okresný súd uznesením priznal prekladateľovi z jazyka anglického odmenu za preklad,

- 25. júl 2013 – okresný súd uznesením rozhodol, že otec je oprávnený stretávať sa so sťažovateľkou za prítomnosti matky (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8. novembra 2013),

- 12. august 2013 – okresný súd uznesením priznal prekladateľovi z jazyka anglického odmenu za preklad,

- 16. október 2013 – Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu z 25. júla 2013, proti ktorému sa odvolali matka aj otec (právoplatnosť nadobudnutá 8. novembra 2013), súdny spis okresného súdu sp. zn. 12 P 315/2012 sa nachádzal na krajskom súde od 27. septembra 2013 do 4. novembra 2013,

- 26. september 2013 – okresný súd uznesením priznal prekladateľovi z jazyka anglického odmenu za preklad,

- 18. november 2013 – okresnému súdu bol doručený návrh na vydanie predbežného (v súčasnosti neodkladného) opatrenia – zvýšenie výživného,

- 25. november 2013 – okresnému súdu bol doručený návrh na vydanie predbežného (v súčasnosti neodkladného) opatrenia – zákaz styku otca s maloletým dieťaťom,

- 16. december 2013 – okresný súd uznesením návrh matky na vydanie predbežného opatrenia – zvýšenie výživného v celom rozsahu zamietol,

- 23. december 2013 – okresný súd uznesením návrh matky na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu zamietol,

- 30. máj 2014 – okresnému súdu bol doručený návrh otca na určenie rozsahu jeho stretávania so sťažovateľkou,

- 20. jún 2014 – okresný súd uznesením návrh otca z 30. mája 2014 v celom rozsahu zamietol,

- 14. august 2014 – okresný súd uznesením ustanovil nového tlmočníka z jazyka anglického,

- do spisu bolo založené uznesenie okresného súdu, ktorým súd konanie o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností prerušil do právoplatného skončenia napadnutého konania,

- 11. február 2015 – opatrením predsedníčky okresného súdu bol návrh otca na vydanie predbežného opatrenia subsumovaný do konania vedeného pod sp. zn. 12 P 315/2012,

- 4. marec 2015 – okresný súd uznesením návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu zamietol,

- 26. marec 2015 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie otca proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia zo 4. marca 2015,
- 12. jún 2015 – Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 10 CoP 31/2015 zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu zo 4. marca 2015 tak, že vymedzil rozsah stretávania sa so sťažovateľkou,
- 7. október 2015 – okresný súd v odpovedi na sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní označil sťažnosť ako *„čiastočne opodstatnenú čo do celkovej dĺžky súdneho konania, ktorú dobu možno považovať za dlhšiu až primeranú“*, resp. *„celková dĺžka konania vo veci vzhľadom na jej charakter je však neprimeraná“*,
- 30. november 2015 – okresný súd uznesením zamietol návrh matky (doručený okresnému súdu 24. novembra 2015) na nariadenie predbežného opatrenia,
- 29. apríl 2016 – po podaní odvolania matkou sťažovateľky Krajský súd v Žiline napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil,
- 26. október 2016 – okresný súd nariadil termín pojednávania na 2. december 2016 a po ospravedlnení sa tlmočníčky bol okresným súdom nariadený termín pojednávania na 27. február 2017, ktoré sa neuskutočnilo,
- 3. marec 2017 – zákonná sudkyňa dala kancelárii pokyn o nariadení termínu pojednávania na 20. apríl 2017 a po opätovnom ospravedlnení sa tlmočníčky bol zákonnou sudkyňou daný ďalší pokyn na nariadenie nového termínu pojednávania bez bližšieho určenia.

III.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

12. Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

15. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“), ide o znenie platné do 1. júla 2016.

16. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

17. Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

18. Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP v znení účinnom v relevantnom čase, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

20. Čo sa týka hodnotenia právnej a skutkovej zložitosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o výkone rodičovských práv a povinností k maloletým deťom tvorí bežnú súčasť agendy všeobecných súdov a v danom prípade nevykazuje črty mimoriadnej zložitosti, ktoré by boli dôvodom na výrazné predĺženie napadnutého konania.

21. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že z hľadiska povahy konania ide o vec, ktorá vo všeobecnosti vyžaduje postup okresného súdu s osobitnou rýchlosťou, čo v okolnostiach danej veci nebolo uskutočňované. Rovnako aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôraznil, že ak je predmetom konania výživné (jedna z povinností rodičov vo vzťahu k maloletému dieťaťu), konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť“, pretože procesné omeškanie v takejto veci

môže mať za následok *de facto* rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (pozri H. v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 8. 7. 1987, bod 85).

22. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V danom prípade sťažovateľka je osoba až dosiaľ maloletá, a preto neprichádzalo do úvahy hodnotenie jej správania ako účastníčky konania, ale relevantne bolo možné hodnotiť iba správanie jej matky – ██████████.

23. Ústavný súd konštatuje, že správanie zákonnej zástupkyne matky – ██████████ Barbory ██████████ v konaní pred okresným súdom neovplyvnilo podstatnejším spôsobom jeho dĺžku tak, aby jej bolo možné pričítať podiel na stave, v akom sa vec v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzala.

24. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

25. Priebeh napadnutého konania bol v zásade plynulý, ale na druhej strane napadnuté konanie je potrebné hodnotiť ako dostatočne neefektívne. Uvedené konštatovanie vyplýva zo skutočnosti, že napadnuté konanie v takej citlivej veci pre sťažovateľku, ktorá je maloletá, nebolo právoplatne skončené ani po 5 rokoch od jeho začatia, čo z ústavnoprávneho hľadiska nie je akceptovateľné.

Ústavný súd však na druhej strane uznáva, že okresný súd rozhodoval opakovane o návrhoch na vydanie predbežného opatrenia (v súčasnosti neodkladné opatrenie) a v súvislosti s tým, že otec sťažovateľky je cudzí štátny príslušník, je potrebné využívať služby tlmočníka a prekladať všetky písomné dokumenty, čo priebeh napadnutého konania objektívne spomaľuje. Tieto skutočnosti však nezabávajú okresný súd zodpovednosti za aktuálny stav konania, no ústavný súd ich zohľadnil pri ustálení sumy finančného zadost'učinenia.

26. Argumentáciu predsedníčky okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti „o dlhodobej značnej pracovnej vyťažnosti“ sudcov nemohol ústavný súd poukazujúc na svoju štandardnú judikatúru (napr. I. ÚS 38/03, III. ÚS 155/2010), uznať, pretože námietka neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 P 315/2012 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

28. Pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu v jej veci.

29. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

30. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

31. Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených v jej sťažnosti. Poukázala na stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza, pretože okresný súd v takej citlivej veci ako je výkon rodičovských práv a povinností voči maloletej sťažovateľke, dosiaľ právoplatne nerozhodol.

32. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

33. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu (takmer 5 rokov) vedeného pod sp. zn. 12 P 315/2012, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, povahu veci, t. j. čo je pre sťažovateľku „v stávke“, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

34. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátskou kanceláriou AK JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

35. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2016, ktorá bola 884 €.

36. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017 predstavuje spolu s režijným paušalom (2 x 8,84 €) sumu 312,34 €. Právna zástupkyňa sťažovateľky je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 374,81 €.

37. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017